KUZINOTKA

Ve stínu koruny

Vladislava Heroutová

KUZNOTKA

Vladislava Heroutová

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 107. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Vladislava Heroutová
Korektura, redakce a sazba: Eva Slavíková,
Vladislava Heroutová, Monika Kurucová
Obálka: Vladislava Heroutová

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-53064-60-6 epub
978-80-53064-61-3 PDF

Anotace

Jsem Melory Klaudie Julie Hawthorne, komtesa s prořízlou pusou a talentem na problémy. Pro svého otce jsem jen potížistka, která se nenechá svazovat etiketou a zastaralými názory. Ne v dnešní době. Život ve světě třpytu a intrik je jako jízda na horské dráze.

Stát se dvorní dámou královny? Splněný sen.

Jenže pak se objeví ON – arogantní, zásadový a nebezpečně přitažlivý korunní princ. Jeho pohled? Uhrančivý. Jeho pravidla? K zbláznění. A moje minulost, plná tajemství, silných motorů a ilegálních obchodů?

Ta se dere na povrch, i když se snažím sebevíc.

Tuhle hru musím hrát, ale podle vlastních pravidel.

Věnováno mému muži,
který mě donutil vytáhnout tento příběh ze šuplíku.

PLAYLIST

NATALIA KILLS - DEVILS DON'T FLY

SICKICK - INFECTED

CAMYLIO - TROUBLE

THE STRANGLERS - GOLDEN BROWN (SLOWED)

JULIA MICHAELS - HEAVEN

LUDOVICO EINAUDI - DIVENIRE

JERRY HEIL- LOVE ME HARD

KIKI ROCKWELL - BURN YOUR VILLAGE

NOAH KAHAN - YOUR NEED, MY NEED

VIVALDI - WINTER - III. ALLEGRO

OZZY OSBOURNE, POST MALONE - TAKE WHAT YOU WANT

Prolog

Někdy může být v životě ta nejtěžší věc ohlédnout se za sebe a říct si: Tohle byl můj život, takový je teď, a přesně takový chci, aby byl. Nelitovat toho špatného, co se odehrálo. Naopak. Stále věřit, že kdyby tomu tak nebylo, nestála bych právě teď tam, kde jsem dnes. Každý nepříjemný zážitek byl vlastně skvělá zkušenost do budoucna. Ponaučení z toho, čemu se příště vyvarovat, a možnost říct si, že jsem si tím prošla.

Osud je vlastně krásná věc. Jako by nade mnou bděl můj strážný anděl a chtěl mě vší silou natlačit na tu správnou cestu. To je ten pocit, kdy si říkám, že to tak mělo asi být.

O čem by pak ten život byl, kdybych si do svého pomyslného deníku nemohla zapsat všechny ty zážitky? Ať už veselé, nad kterými se dokážu s přáteli smát i po několika letech, anebo ty smutné, které mi připomínají, jak silný člověk vlastně jsem. Že netoužím po vyléčení duše, protože ta bolest mi připomíná, kým jsem byla a co jsem ztratila. Ostatní mi sice mohou říkat, jak nerozvážný život jsem vedla, ale nevidí už tu svobodu, kterou jsem při tom prožívala. To vypnutí mysli, co mi dovolilo soustředit se jen na to důležité v životě. Lásku, přátelství či nezávislost. Nebo mohou tvrdit, jak moudrá a klidná jim připadám, ale netuší, jak uzavřený a romantický snílek se ve mně vlastně skrývá.

Každý posměch, jenž mě donutil mlčet a potlačovat slzy. To ticho, když se ozývali hloupí lidé. A klid i v době, kdy se má duše drtila vzteky na kusy a chtěla vybouchnout. Snad i ječet a řvát na lesy, zatímco ostatní tvrdili, jaká tichounká jsem. Přesně v tu chvíli jsem si dokázala říct, jak moc jsem spokojená s tím, co mám. Jen já sama.

Ve své mysli.

Ty vzpomínky.

Sny.

Myšlenky.

Představy.

Ty dobrodružné příběhy, které mi létají hlavou jako splašené a dávají mi víc, než má kdokoliv na světě.

Představivost a fantazii.

Něco, co nikdo jiný nevidí a dál se drží v té nudné a svazující realitě.

A proto, ať už se ohlížím jakýmkoliv směrem, stále u toho dokážu hledět vpřed a pokračovat v tom, co jsem začala. V té cestě, která mi pomůže dokončit kapitolu těch potlačených emocí. Abych se za ní jednou ohlédla a věděla, že takhle to mělo být. *Udělala jsi správnou věc*.

„Takže?“

1.

Šlechta.

Aristokracie.

Skupina jedinců majících mocenské a právní výsady.

Nebo, jak se i sami rádi nazývají: „Smetánka“.

Já bych je nazvala spíše bandou předpotopních panáků zastávajících středověká společenská pravidla a stereotypy. V jednadvacátém století by se to ani jinak nazvat nedalo, s ohledem na směr, v jakém stále vedli a vychovávali své potomky. Zvláště pokud se jednalo tedy o dívky. Ale zvyk je železná košile. Ačkoliv naše rody sahají už do tři sta let staré historie, tradice se zachovaly stejné. I v dnešní, technologií vedené době.

Muži si v této společnosti doslova hověli, a to v jakémkoliv věku. Pro ně byly výhody šlechtického titulu v králově přítomnosti jistým pomyslným žezlem moci. Úctou, kterou si vydobyli pouhým narozením v bohaté kolébce. Zatímco ženy mohly doufat pouze ve správnou výchovu, která jim zajistila slibné vdavky. V lepším případě i budoucnost, pokud zplodily minimálně jednoho syna, který by po otci převzal panství. K tomu jedinému byly vedeny.

Při tomto pomyšlení mi opět padla hořká pachuť do úst. Celý život mi tato slova byla neustále vštěpována do hlavy a při každém oživení těchto myšlenek na striktní dětství se mi chtělo zvracet.

Můj otec nebyl nikdy požehnán synem, a proto na mou výchovu vynakládal veškeré úsilí. Až moc si přál svou jedinou dceru provdat do dobré rodiny a až moc mu tato snaha, při mé zbrklé povaze, přicházela vniveč.

Stála jsem v rohu svého pokoje a hlavou se mi neustále honily nejhorší scénáře dnešního večera. V zrcadle se neodrážela má vlastní podoba, ale pouze vzhled někoho, koho si tak moc přáli mít. Šedomodré šaty mi stahovaly hrudník na poloviční velikost a s každým hlubším nádechem jsem měla pocit, že mi praskají žebra. Nepomáhaly tomu ani stříbrné ozdoby či čiré kameny, jež korzet zdobily. Každých z nich i přes vrstvu látky kousal a škrábal.

Měla jsem chuť je servat a rozstříhat na kousky, jen abych se dnešní noci vyhnula.

Mé oči těkaly každou chvilku na hodiny. Jako by byl i čas proti mně a utíkal rychleji než obvykle. V hlavě jsem odpočítávala každou vteřinu a modlila se, aby se zastavil. Třeba do toho otci něco vlezlo a bude muset zůstat nakonec doma. Bez garde by jistě svou dceru samotnou neposlal. Možná se porouchala všechna auta. Nebo se prostě necítí dobře. Zřejmě by za to mohla ta dnešní ryba z oběda. Nevypadala zrovna čerstvě. Nepřála bych nikomu žaludeční potíže, ale z představy toho, co mě čekalo, jsem k nim neměla sama daleko. Samotné pomyšlení na jídlo se mi příčilo.

„Mel?“ ozvalo se společně se zaťukáním na dveře mého pokoje. Byl to otec a zničil tak veškeré mé představy o jeho absenci na dnešní slavnosti.

Nedokázala jsem ani odpovědět. Jakkoliv reagovat a dát mu najevo svou přítomnost. Panika mi projela tělem a na pažích mi naskočila husí kůže.

„Melory!“ zopakoval. Poznala jsem, že je už naštvaný. V takových případech rád používal mé celé jméno. A právě

v takovýchto situacích nebylo vhodné pokoušet ani jeho trpělivost. A proto jsem se s hlasitým výdechem vydala ke dveřím a do široka je otevřela, aby mohl vstoupit. Žádná z mých vidin se nezdála proveditelná ani na jeho výrazu, natož šatu. Upnut v černém smokingu nejspíš očekával pouze můj příchod do haly.

„Na co ještě čekáš? Měla jsi být u auta před pěti minutami. Už teď máme zpoždění!“ Dal si záležet na vyslovení poslední věty. Pro něj byl tento večer důležitý a klíčový v budoucnosti jeho rodu, pro mě však jen několikahodinové utrpení ve společnosti otravných nafrněnců.

„Myslím, že mě bolí břicho,“ zakňourala jsem tiše mezi dveřmi. Ale jako by snad otec mé výmluvy očekával, razantně mě utnul hlasitým tónem.

„Z tohoto večera se nevymluvíš, tak rovnou předem zahoď veškeré snahy, Mel!“

„Mně se ale opravdu nechce. Nikdo na moje uvedení není stejně zvědavý. Každý bude pouze probírat, jaké pozemky zase odkoupil nebo kolik bažantů zabil při lovecké sezóně,“ pokrčila jsem s těmito slovy prosebně ramena a zaklonila lehce hlavu.

„Naopak. Na tvé „opožděné“ uvedení do společnosti je zvědavý každý. Především sám král. A věř mi, že toho bys svou neúčastí urazila nejvíce. Toleroval jsem všechny tvé hloupé výstřednosti, nechal jsem tě dokonce studovat na univerzitě, i když se to na dámu tvého postavení vůbec nehodí…“

„Jiný rodič by byl šťastný, kdyby jeho dítě získalo titul,“ skočila jsem mu rázně do řeči. Pouze jsem však potvrdila své zanedbání řádné výchovy coby šlechtičny, kterou jsem se i během vzdělání snažila nezameškat. Měl vlastně pravdu. Mohla jsem být vděčná, že mi dovolil privilegium, o kterém by se mohlo jiným dívkám na mém místě jen zdát. U královského dvora nebylo zběžné, aby žena svým vzděláním předčila svého muže. Proto ani takováto dívka nebyla žádoucí pro budoucí sňatek. Opravdu. Na

dnešní dobu velmi zaostalý názor. V nejváženějších šlechtických rodinách však stále platný.

Otec velmi riskoval, když mi mé toužebné přání vyplnil. Také jsem hned svého slova litovala. V hloubi srdce byl jistě pyšný, ale víc pyšný by byl, kdybych splnila jeho tužbu a reprezentovala ho na královském plese.

„Promiň, otče," sklopila jsem pokorně pohled k zemi a zabránila tak nadcházející hádce. Neodpověděl. Zavládlo mezi námi hrobové ticho. Jeho mlčení bylo snad horší než hlasité vyslovování mého jména.

Naposledy jsem si uhladila dlaněmi řasenou sukni a vykročila z pokoje. Opět si nejspíše uvědomil naše časové zpoždění a se silným stiskem paže mě vlekl do haly. Rychle jsem si od komorné nechala přehodit plášť s dlouhou stuhou přes ramena a raději jsem sama poslušně vyšla směrem k vozidlu.

Otec během jízdy nervózně poklepával nohou a prsty si přejížděl po ústech. Z jeho pohledu úplně čišela obava z mého selhání. Rozhodně mi svým chováním nedodával odvahy se poprvé postavit před krále. Ne jako ta neposlušná dívka, brnkající na každou strunu trpělivosti svého otce. Ale jako mladá dáma, připravená zaujmout postavení u jeho dvora. Jako dcera hraběte Rolpha Hawthorna.

11.

Nepříjemné ticho. Přesně takové vládlo celou cestu. A že ta cesta byla dlouhá. Za jiných okolností a při příjemné konverzaci by jistě utekla jako voda. V opačném případě musím říct, že tohle byla snad nejdelší třičtvrtěhodina mého života. Ve výrazu nás obou bylo zjevné napětí a neustálé myšlenky narušovaly hlavu jak mně, tak mému otci. Snad bych měla mít z takového klidu i radost. Lepší než hádky nebo debaty o nespokojenosti.

Hleděla jsem z okna a očima těkala po každém stromu dlouhé aleje lemující rovnou cestu k zámku. Temný závoj noci již zahaloval oblohu a každý z těchto menších platanů tak osvětlovala jen lehce zářící venkovní lucerna. Jindy bych se nad takto magicky stavěnou stezkou rozplynula v dojetí. Teď mi však připadala jako cesta do samotné zlaté klece stavěné na pravidlech.

Tak dlouho jsem se úspěšně vyhýbala jejímu pozlátku, že nyní mi připadala skládaná z vícero mříží.

Černá auta se nemotorným způsobem zaparkování tlačila od brány na zámecký pozemek až k jeho samotnému vchodu. Pochodně plápolaly u každého zdobně ostříhaného keře a svým vzhledem vítaly každého návštěvníka.

Několikrát jsem na sucho polkla. Hořká pachuť v ústech mi opět padla na jazyk. Byla to snad předzvěst paniky, která zachvátila mou mysl při každém metru, kdy jsem byla blíž a blíž svému osudu?

Řidič zajel s vozidlem do uličky vedoucí ke skleněným dveřím, ze kterých se linula silná záře odrážející se od křišťálových lustrů. Neobtěžoval se ani s vhodně postaveným autem. Předpokládal, že se na onom plese neobjeví nikdo další, komu by mohl překážet. Opět jsem si tak uvědomila, že jdeme pozdě. Dodalo tomu na intenzitě i otcovo silné vydechnutí, kterým mě počastoval, když jsem jen nehybně hleděla z okna. Rty se mi chvěly a ve víčku se objevil lehký záškub strachu. Ano. Měla jsem strach. Takový jako nikdy. Ani žádná zkouška na škole mě nedokázala takto rozhodit. Ruce se mi třásly a nohy mi doslova zdřevěněly. Pokud by si snad nikdo nevšiml již těchto aspektů, mohl zaslechnout mé slabé koktavé pazvuky za zavřenými ústy.

Možná jsem očekávala jakoukoliv formu slitování. Náznak sebemenší záchrany z tohoto děsivého místa. Ve skutečnosti na něm nic děsivého nebylo. Zámek Marlubs, stojící zde několik staletí a děděný po generace královskou rodinou, byl považován za jeden z nejhezčích zámků v zemi. Sama jsem ho spatřila pouze na fotografiích a vždy jsem ho toužila jednou vidět i naživo. Avšak asi ne za takovéto situace. Nyní jsem si jeho krásu nedokázala vůbec vychutnat. Myslela jsem jen na jediné, a to na to, že se mi do něj nechce. Nechtěla jsem ani vystoupit z auta. Klidně bych se smířila i s několikahodinovým sezením v temném koutě na venkovní lavičce a čekáním na otce, dokud by se dostatečně nezabavil v přítomnosti krále. Veškeré krásné představy o introvertně stráveném večeru se však vypařily s hlasitým cvaknutím bočních dveří.

Ani jsem si nevšimla, že oba přísedící muži dávno vystoupili a čekali na štěrkem obsypané cestě jen na mou maličkost.

„Prober se! Jsme na místě," zamručel otec, když viděl můj zaseklý pohled do prázdna.

Bez okolků mě popadl za paži a nedal mi ani možnost ladného vystoupení z vozidla, nad kterým jsem přemýšlela během cesty a

kterým jsem mu chtěla dokázat své chování hodné dámy. Možná v případě, že bychom nepřijeli jako poslední a nespěchali. V přítomnosti dalších šlechticů by jistě svou dceru vyzdvihl jako nejcennější drahokam. Teď byl však jediným divákem náš řidič Joseph, který se svým pánem přitakával nad mým protestným chováním.

Však bude mít otec ještě mnoho možností, jak vystavit své zboží, jen co překročíme práh hlavního vchodu. Každému mladému pánovi jako správný královský úředník vysvětlí výhody sňatku s hraběcí dcerou.

„Očekávám od tebe to nejvhodnější chování, Melory," zašeptal mým směrem, opět s důrazem na celé jméno. Jako bych ho měla za ta léta dokonale přečteného jen z vyslovení toho jména. Možná, až splním jakýkoliv jeho pokyn a uchlácholím jeho šlechtickou dušičku, budu opět Mel nebo Lory.

Jen jsem pokorně kývla a následovala jeho rychlý krok.

Dvoukřídlé dveře se s pomocí zámeckého personálu rozevřely dokořán, jen co jsme se ocitli v jejich blízkosti. Naposledy jsem se zhluboka nadechla a s falešným úsměvem vstoupila dovnitř. Zaháknutá za pravé rámě svého garde jsem byla co nejlépe připravena přetrpět tento večer a zahrát hlavní roli tohoto divadla.

Ze sálu se linula hlasitá hudba a dunivé klapání podpatků značilo jediné: Ples byl v plném proudu a všichni již tančili nebo se v rozích u bohaté tabule dobře bavili.

O to víc je náš pozdní příchod překvapil. Zvláště komořího. Netrpělivě vyčkával u dveří, a když nás spatřil, hlasitě vydechl. Přicupital k otci a začal mu okamžitě šeptat do ucha svá rozmrzelá slova.

„Uvedení debutantek mělo být uzavřeno před prvním tancem. Pokud jste svým pozdním příchodem hodlal nahněvat krále, máte k tomu jistě našlápnuto. Pokusím se představení vaší dcery ještě nadhodit, ale neočekávejte od koruny vlídná slova na tak

nevhodné chování. Počkejte zatím zde," zamručel a rozeběhl se nenápadně podél stěny na druhý konec místnosti.

„Omlouvám se, otče," zašeptala jsem. Věděla jsem, že je to moje vina, a snažila jsem se alespoň ospravedlnit své zdlouhavé přípravy.

„Raději mlč!" utnul mě okamžitě. Nehodlal o tom se mnou diskutovat, aby nemusel použít nemístná slova. Ani na mě nepohlédl a stál s napnutým postojem. Kdyby snad jen vypustil své emoce na povrch, věděla jsem přesně, kam by tento rozhovor vedl. Nejspíš by si zplna hrdla vykřičel plíce, abych věděla, jak moc mu dělám jen ostudu.

To, co však ani jeden z nás nečekal, bylo hlasité zadunění kovové hole o mramorovou podlahu. Hudba okamžitě utichla a panstvo se na povel rozestoupilo do uličky vedoucí až k samotnému trůnu. Okamžitě jsem spatřila krále sedícího na pozlacené židli. Asi ani otec neočekával, že by snad jen kvůli jeho dceři utnul právě probíhající tanec. O to větší předpokládal problémy.

Opět silně sevřel mou paži. Možná měl v tu chvíli větší strach než já. Lehce mě popostrčil před sebe a cestou syknul mezi zuby: „Hlavně žádné chyby."

Mráz mi přejel po zádech, až jsem se lehce zatřásla. Veškeré pohledy nyní mířily na mou osobu. Snad i očekávaly, co dalšího ještě pokazím. Mnohé jsem i možná naštvala, když jsem utnula zábavu v nejlepším a vyrušila je tak při tanci.

Lehké odkašlání za mými zády mě popohnalo vpřed. Každý si byl vědom privilegia, kterým nás král poctil, a každý jistě i chtěl mít mé uvedení z krku.

S napřímeným tělem jsem se vydala vpřed uličkou utrpení. Kráčela jsem po hodně tenkém ledě. Sebemenší škobrtnutí či nevhodné gesto by mě stálo pověst. Nyní se každý pozorně díval a hledal chyby. To, v jakém světle budu vnímána ve společnosti, lpělo na tomto jediném večeru. Začínala jsem chápat, proč na něm

otci tak záleží. Způsobem, jakým budu viděna já, bude viděn i on. Byla jsem jeho vizitka. Důkaz toho, jak dokonale svou dceru vychoval a připravil na sňatkový trh.

Hlavou mi blýskala jedna myšlenka za druhou.

Hlavně žádné chyby.

Hlavně žádné chyby.

Hlavně žádné chyby.

Otcova slova mi neustále zněla v uších. Soustředila jsem se na rychlost chůze. Moc rychlá by byla zbrklá a nevhodná. Naopak moc pomalá by značila zdržování a pokoušení královy trpělivosti.

Nesměla jsem v očním kontaktu uhnout ani na vteřinu. Přílišné hledění do panovníkových hnědých očí mě však znervózňovalo. Až tak úpěnlivě jsem se v nich utápěla, že jsem měla pocit, že mi nervozitou i ujedou do stran a já předstoupím se šilhavým pohledem.

Přes hrobové ticho jsem slyšela každý úder svého splašeného srdce. Nikdo nepromluvil. Ani zašeptat si snad nedovolil.

Ulička skrz sál se zdála nekonečná, a zároveň tak krátká. Tak moc jsem se soustředila na každý pohyb svého těla a správné gesto, že jsem si ani neuvědomila, že už stojím před samotným králem země. Vládcem této monarchií vedené říše. Erewie.

I na tuto dobu byl oblečen v honosnějším oděvu a přes zlatem vyšívanou vestu se mu napínala šerpa. Zlatá koruna mu precizně pasovala na hlavu a stahovala dozadu jeho uhlazené prošedivělé vlasy. Drobný knírek mu rýsoval tenké rty, které se překvapivě lehce usmívaly.

Po jeho pravici seděla na menším vladařském stolci královna. Její výraz už tak mile nepůsobil. Očividně mým pozdním příchodem nebyla nadšená. Rty měla v kyselém sevření a obočí nakrčené k horním víčkům.

Zastavila jsem se několik kroků před stupínkem a společně s otcem jsem se hluboce uklonila. Správně bych měla zůstat

v úklonu, dokud panovník nepokyne rukou a nedovolí mi přistoupit blíže. Věděla jsem, co se sluší a patří. I přes neustále protesty pod vedením guvernantky jsem dbala na správnou etiketu. Jako jediná dcera jsem nechtěla otci udělat ostudu. Nikdy. Nehodlala jsem mu snad někdy zavdat příčinu pochyb o svém rozhodnutí jít studovat a chtěla jsem se mu tak odvděčit za jeho svolení.

Jenže úklona trvala déle, než jsem čekala. Stála jsem v této bolestivé pozici více než minutu. Korzet mě řezal do žeber a kolena se mi lehce roztřásla. Mít větší kondičku či snad svalstvo, vydržela bych takto déle. Mé tělo však zdobily jen vylézající klouby pod tenkou vrstvou bílé kůže. Pro někoho až moc bledé. Každý mě na tento fakt často upozorňoval. Společně s radami, že bych měla občas vylézt na sluníčko. Jediný hnědší odstín na mé kůži byla snad jen směsice výraznějších pih na obličeji.

Počítala jsem každou vteřinu, kterou mě král donutil projevit dostatečnou úctu. Snad si i vychutnával naše ponížení. Byl to trest za absolutní faux pas dnešní slavnosti.

Nemohla jsem otce nechat ponížit více. Ne. Musela jsem tuto situaci napravit. Byla to má chyba, a já nás z ní musela zachránit naprosto elegantním způsobem.

Pozvedla jsem ke králi své velké modré oči a šibalsky se pousmála. Tím jediným pohledem jsem ho zahnala do kouta. Povznesla jsem se nad danou situaci a dokonale ho odzbrojila. Lehce škubl bradou a zadíval se mi do blankytných duhovek s nádechem do fialova.

Věděla jsem, že to ho obměkčí. Že nakonec povolí a dovolí mi vstoupit do společnosti, jak se patří.

A taky že ano.

Naklonil se ke mně a s vřelým úsměvem mi pokynul dvěma prsty vzhůru.

Konečně jsem mohla narovnat svůj hřbet. Kdybych mohla, tak snad i úlevně vydechnu. I když jsem si to nepřipouštěla, má záda

byla teď v jednom ohni. A nejen má. Zaslechla jsem za sebou lehké zakřupání v otcově páteři. Pro něj byla tato nekonečná minuta utrpením. Nedal však nic znát. Hrdě hleděl k trůnu, připraven vyslechnout králův hněv.

„Vaše Veličenstvo. Hrabě Rolph Hawthorne by rád uvedl svou dceru. Melory Klaudii Julii Hawthornovou," vyslovil komoří, který stál mezi námi a přehlušil tak to neútěšné ticho.

„To víme. Právě kvůli tomu jsme přerušili tento tanec. Až moc nás zajímalo, jakou mladou dámu před námi hrabě Hawthorne tak dlouho tajil," vyhrknul hlasitě, aby ho slyšeli všichni dvořané.

Přišlo mi komické, jak o sobě král v přítomnosti šlechty mluvil v množném čísle, ale potlačila jsem úsměv a snažila se zachovat si vážný výraz.

Možná si ho ale i tak všiml a zabořil do mě hlouběji své čokoládové oči. Stále jsem z toho nevyvázla bez trestu a oba jsme si toho byli vědomi.

„Rozhodně však nezklamal a předvedl i přes tento nevysvětlitelně zameškaný předstup květ dnešního večera," dodal a lehce s těmito slovy pokynul otci.

Byl spokojen. Stejně jako mé doposud naštvané garde se blaženě culil nad mým triumfem. To nejhorší jsem měla za sebou. Alespoň jsem v to doufala. Nyní mi mohl spadnout kámen ze srdce.

„Děkujeme mnohokrát za shovívavost, Výsosti," zašeptal mi za zády a opět se lehce poklonil.

Stála jsem tam vystavená jako nějaká baletka z hrací skříňky. Tichá. Nehybná. Čekající jen na otočení klíčku. Nemohla jsem promluvit dříve, dokud jsem nebyla napřímo oslovena králem.

Neměl to však v plánu.

Nebyla jsem zatím hodna hovořit.

Jediné, co byla má práce, bylo vypadat dokonale a také se tak chovat.

„Neděkuj. Potěšil jsi nás, hrabě. Dozajista se tvá dcera předvede v nejlepším světle i v tanci se svobodnými pány. Pokračujte!“ zavelel a pokynul kapele.

Znovu jsme před vladařem projevili vděk úklonou a otec mě poté chytil kolem pasu a odvedl ke kraji parketu. Srdce mi stále tlouklo na poplach. Dopadlo to vlastně víc než dobře a měla bych být ráda. Ale to pravé utrpení mě možná teprve čekalo.

Mohla jsem jen doufat, že nikdo nebude mít zájem tančit s nedochvilnou komtesou a brzo se odebereme k odchodu.

„Byla jsi velmi kultivovaná. Musím tě pochválit. Doufám, že ti to vydrží i v kole,“ řekl s výdechem a ihned se rozhlížel okolo sebe. Měřil si pohledem každého mladého muže. Už jen očekával, kterému jako prvnímu dá svolení na žádost o křepčení do rytmu.

„Bylo by snazší, kdybys mě rovnou zabil. Nebo bych mohla ještě předvést další herecký výkon v podobě omdlení,“ odsekla jsem otráveně. Celá tato šaráda mi přišla neskutečně hloupá. Pokud se přece jen nějaký panák odváží předvést v tanečním umu, bude také zajisté chtít hovořit o pro něj neskutečně zajímavých tématech. Nebo naopak vyzvídat mé soukromé věci.

Co celý den děláte?

Vyšíváte ráda?

Jste tak krásná…

Jako bych ty dotazy předem slyšela. Nic jiného je vlastně ani nezajímalo. Pro ně byla žena jen ozdoba. Potěšení. Při jejich postavení ji na víc nepotřebovali. Přesto jsem byla ochotna to pro otce vytrpět.

Bylo stále smutnější vidět generace rodin s modrou krví zaseklé ve staromódních náhledech na společnost. Zvlášť v dnešní době. A bohužel především muži se jich drželi zuby nehty. Pro ně byla vyhlídka takové ženy lákavá. Vychovaná. Nevzdělaná. Tichá. Reprezentující. A hlavně oddaná svému muži. A to i po milenecké stránce. Prostě dokonalá.

Z protestantských myšlenek mě probralo štípnutí do loktu.

„Jde sem baron Augustin Berkshire, tak se usměj!“ rozkázal otec, když spatřil muže kráčejícího přímo k nám.

To, s jakým odhodláním však kráčel vpřed, mě spíše vyděsilo. Až moc sebejistě. Kdybych ho odmítla, jistě by mu hřebínek hrdosti spadl, ale toto rozhodnutí bohužel nepříslušelo mně. U mě totiž o tanec nežádali. To, s kým půjdu či nepůjdu tančit, rozhodoval jedině otec. Minimálně to byla slušnost u níže postavených šlechticů.

Doufala jsem v cokoliv jiného.

Možná chtěl jen pozdravit otce a nic víc. Nebo jen prochází naším směrem a pohled mu omylem sklouzl na mě. Až moc hloupé naděje.

Mohu si za to vlastně sama. Svým výstupem jsem chtěla ochránit otcovu pověst, ale zároveň jsem ze sebe udělala až moc lákavou kořist.

„Hrabě Hawthorne,“ vyslovil se zdvořilou úklonkou, jen co se přiblížil. Jediným pozdravem tak rozproudil plamínek předpokladu v otcově dušičce. Nasadil totiž tak blažený úsměv, nad kterým jsem se pozastavila nejen já, ale i baron.

„Barone. Užíváte si dnešní večer? Je milé vás vidět opět u dvora. Jaká byla cesta?“ ptal se hned. Poznala jsem však jeho falešnou vřelost. Byl rád, že jsem u mužů projevila zájem, ale samotným baronem už tolik nadšený nebyl. Odmítáním bych však odradila ostatní „vhodnější“ nápadníky, a otec si toho byl vědom.

Baron ignoroval jeho otázky a odpověděl pouze blaženým úsměvem. Očividně nepřišel, aby vedl konverzaci o svém putování. Přišel, aby vyslovil tu děsivou otázku, které jsem se tak obávala. Na malý moment jsem i doufala, že se o svých výletech bude chtít rozpovídat a zůstane jen u nich. Očividně v to doufal i otec, proto dotaz také nadhodil. Jeho pohled mým směrem však říkal

opak. Otočil se ke mně čelem a zahleděl se mi do očí. Má mysl jen křičela.

Ne. Prosím, neptej se. Jdi pryč!

„Dovolíte, abych vaši dceru vyzval k tanci?“ vyslovil.

Otec lehce poodstoupil a s úsměvem mi pokynul.

„Bude jí potěšením.“

Potěšením? Jakým potěšením? Raději bych si zlámala obě nohy, než abych tu poskakovala jako gazela. Ale neměla jsem na výběr.

Přijala jsem baronovu ruku, kterou už horlivě natahoval mým směrem, a vykročila. Silně mi ji stiskl, až mě to zarazilo. Bylo to snad gesto nevychovanosti? Nebo si pan sportovec neuvědomoval svou sílu? Možná jen potřeba si mě udržet dřív, než mu uteču či ho snad jiný pán předběhne.

Dovedl mě doprostřed sálu a lehce se přede mnou uklonil. Poté přistoupil a pevně obmotal paži kolem mého pasu. Příliš blízko, než bylo vhodné na jeho postavení.

Bylo mi zle. Byl nevychovaný, úlisný a jeho kolínská, které měl na sobě po litrech, páchla po mentolu.

Nevěděla jsem, co budu dřív; kýchat, nebo zvracet? Možná obojí. Pobavila mě představa, že bych kýchla a hned nato poblinkala jeho navoněný drahý oblek. Nevědomky jsem se nad touto vizí zasmála nahlas a nechtíc tak upoutala jeho pozornost.

„Něčím jsem vás rozesmál, komteso?“ otázal se hned zvědavě. Mně však úsměv zkoprněl. Měla jsem se snad přiznat, jak mu v myšlenkách prskám sliny a zvratky do obličeje? Ne. Chtělo to nějakou lež.

„Ne. Omlouvám se. Pouze jsem si říkala, jaký jste skvělý tanečník,“ zakoktala jsem.

No tak, Melory. To byla trapná odpověď. Nemůžeš se snažit víc?

Očividně jsem však pobavila i svého tanečníka, když si odfrknul stejně jako já předtím.

„Nejste zrovna moc dobrá lhářka. Každou chvíli vám šlapu na špičky," pousmál se s těmito slovy.

Měl však pravdu. Až moc jsem myslela na věci, které mi na něm vadily, že dupání na mé střevíce bylo až na posledním místě. Přesto jsem každý tento přešlap v pozadí své mysli počítala.

Patnáct.

Šestnáct.

Au. Sedmnáct.

Bože, co je to za neotesance? Už asi chápu otce, když z jeho příchodu zářil falešnou radostí.

Naštěstí tanec brzy skončil a já se mohla konečně s úklonkou a bez rozloučení odebrat opět na své místo – do temného koutu sálu.

„Nemůžeme už jít domů?" zašeptala jsem prosebně, když mi můj doprovod podával hned po příchodu sklenku šampaňského.

„Na to zapomeň! Měla jsi zatím jediný tanec. Takhle by sis snoubence asi jen těžko našla, že?" zamručel naštvaně.

„Třeba si ani žádného hledat nechci. Pokud vím, šlo o představení králi," vznesla jsem protest a muchlala si u toho nervózně konečky svých dlouhých černých kadeří mezi prsty. Chtělo se mi spíš brečet. Přála jsem si večer trávit jiným způsobem. Otcova neustálá nespokojenost tomu nijak nepřidávala.

„Taky ano. To, jestli o tebe projeví zájem nějaký muž od dvora, je jen bonus."

„Jsou to nevychovanci," podotkla jsem, jako bych já snad mohla o vychovanosti kázat. Sama jsem se tomu vzpouzela zuby nehty, tak právě proto bych to měla chápat. Trochu jsem své poznámky litovala. Slyšet mě kdokoliv jiný než otec, bral by mou větu jako urážku.

„Baron Augustin je křupan. Místo péče o své panství se věnuje lítání po světě. Taky má podle toho zanedbané jak sídlo, tak své způsoby," procedil tiše mezi zuby. Překvapil mě svou odpovědí, ale i potěšil. Rozhodně mě nebude nutit do sňatku s kdejakým šlechticem. Úlevně jsem vydechla.

Ne však na dlouho. Nestihla jsem ani srknout ze sklenky, a už před otcem stál další kandidát.

„Hrabě Hawthorne. Prokážete mi tu laskavost a dovolíte tanec s komtesou?" řekl tak hlasitě, až se mi naježily chloupky po celém těle. Překvapil svým vyrušením i zmiňovaného hraběte, který se lehce zakuckal při pití aperitivu. Zmateně pohlédl na muže, než si uvědomil danou otázku.

„Ano. No ovšem. Melory, toto je sir Edmund Griswold. Syn vikomta Evandera Griswolda," představil mi ho a svolil zároveň k žádosti.

Co si budu nalhávat. Edmund byl fešák od pohledu. Měl stejné havraní vlasy jako já a šibalským výrazem ve tváři mě doslova vybízel na parket.

S úsměvem jsem mu vložila prsty do dlaně a následovala ho. Možná to přece jen nebude tak hrozné, jak jsem čekala. Obzvlášť s tak pohledným mužem. To bylo však jediné, co mohlo tento otravný večer vylepšit. Poprvé jsem se snad i upřímně usmála.

Ani jeho styl tance nebyl k zahození. Hýbal se s takovou ladností, že jsem se vznášela v sedmém nebi. Konečně někdo ví, jak používat nohy.

„A jaké máte zájmy, jestli se mohu zeptat?" započal s dotazy a mně úsměv spadl. Vážně zkouší taktiku vyzvídání? Přesně té jsem se děsila, a byla jen otázka času, kdy ji nějaký muž nadhodí. Nečekala jsem to však od něj. Svým vzhledem působil jako dokonalá partie. Vzhled však může klamat.

Nic jsem neodpověděla a ignorovala jsem i tu další, která přistála v podobě: „Jezdíte ráda na koni?"

Už jsem tušila, kam tohle celé směřuje. A měla jsem pravdu.

„Já jízdu miluji. Na našem sídle máme rozlehlé stáje celkově s dvaceti koňmi. Rád jezdím každý den. Také často s přáteli navštěvujeme dostihy. Je to skvělá podívaná. Jistě by vás také zajímala. Zvláště pokud se zúčastňují i naši hřebci. To přesně vím, na koho vsadit. Také bych rád závodil ale nemám na žokeje ty správné proporce, chápete?“ zasmál se nad vlastním vtipem.

„Ano, chápu,“ špitla jsem otráveně, když jsem přejela pohledem po jeho skoro dvoumetrové postavě.

Možná jsem byla až moc vybíravá. Nevadilo mi, když se muž zeptal na mé zájmy. Nevadilo mi, když mluvil o sobě a svěřil mi tak ty své. Obtěžovala mě ale ta zjevná náklonnost. Nikoho z nich ve skutečnosti nezajímalo, co dělám nebo co mám ráda. Zajímala je pouhá vidina toho, mít za ženu mladou komtesu.

„Omlouvám se, asi jsem zapomněl vaše jméno.“

Tím uhodil hřebíček na hlavičku. Buď měl problémy s pamětí, nebo ho prostě jen ignoroval a potvrdil mé obavy. Kdyby ho přece jen neslyšel od komořího při příchodu a od mého otce doslova před pěti minutami, tak jsem ho znovu zopakovala s důrazem na každou slabiku.

„Melory.“

Nečekala jsem na další otázky či snad zdlouhavé povídání o koních a s úklonkou raději ukončila tanec sama. Nijak ani nenamítal. Dokonale pochopil, že mě svou větou urazil, a bezradně bloumal mezi páry jako opuštěné štěně.

Chtěla jsem naklusat zpět na své místo, ale když jsem spatřila otce bavit se v okruhu přátel a dalších doufajících otců, zastavila jsem se. Tohle byla má příležitost. Šance se nenápadně vypařit. Uchýlit se na klidné místo, kde mě nebude nikdo obtěžovat a kde mě jen tak nenajdou.

Nepozorovaně jsem se mihla mezi panstvem a zamířila svižným krokem ke dveřím do zahrad. K mému štěstí nebyly ani zamčené, a tak jsem měla možnost uniknout slavnosti.

Jen co jsem vyšla ven, jsem se mohla konečně zhluboka nadechnout čerstvého vzduchu. Příjemně zachladil v plicích a voněl po jehličí z nedalekých stromů.

Přede mnou se rozprostřela široká pláň osvětlená nejen měsíčním světlem, ale i vysokými pochodněmi podél. Bylo to víc než krásné.

Přistoupila jsem blíž a spatřila, že se na pláni nachází sad. A ne jen tak ledajaký. Byl to sad těch nejkouzelnějších jabloní, jaké jsem kdy viděla. Pod lehkou září jsem totiž zahlédla jejich plody. Jablka rudá jako krev. Jejich rubínová barva doslova lákala k nakousnutí.

Zčernalá kůra každého kmene se točila do spirály, a já poznala, že se musí jednat o hodně staré stromy. Listy měly šedivý nádech zelené, s řapíky do hnědé barvy.

S úžasem jsem vydechla. Proč všichni ztrácejí čas uvnitř zámku, když ta pravá nádhera se nachází tady venku?

Natáhla jsem ruku pro jedno z nich a chtěla ho utrhnout. Můj pohyb však okamžitě zarazil hlasitý křik mým směrem. Byl to hrubý mužský hlas a já se strašně polekala, když zařval: „Co to děláš? Nesahej na ně!“

Mé tělo se prudce otočilo a strachy zacouvalo o několik kroků vzad, až narazilo zády do kmene.

Ze stínu se jako duch vynořil vysoký muž. Celou dobu jsem doufala, že jsem venku sama. Ale podle všeho mě při mém konání sledoval, jen co jsem vykročila prvním krokem do zahrad.

Jeho světle zelené oči zazářily i v takto šeré noci. Bylo to, jako by mě sledovalo dravé zvíře z křoví a chtělo mě zakousnout. Šel z něho takový respekt, že jsem neměla odvahu se ani pohnout, natož promluvit.

Nevěděla jsem, kdo to je. Neznala jsem ho, a nedokázala jsem ho tudíž ani zařadit. Pod černým pláštěm jsem nerozeznala šat. Mohl to být další šlechtic hledající klid venkova. Tomu by však mé konání mohlo být jedno. Nebo zahradník, kterého bych utrhnutím úrody nahněvala. Ať už to byl kdokoliv, měla jsem strach. A svým výrazem jsem ho dávala i najevo. Očima jsem těkala do stran. Snad jsem i doufala, že mě bude někdo hledat a vysvobodí mě z jeho očividného hněvu. Kdyby ho přece jen dostatečně nevydal z tónu hlasu, doplňovalo ho hlasité funění.

„O-omlouvám se. Netušila jsem, že je to z-zakázané," koktala jsem tiše.

Cizinec rychlým krokem přistoupil a drapnul mě za ruku, kterou jsem doteď schovávala za zády. Snad aby se ujistil, že jsem jablko opravdu neutrhla. To, s jakým stiskem mě však svíral, bylo velmi bolestivé. Drtil mé zápěstí mezi prsty, až jsem lehce zasyčela.

Když spatřil mou prázdnou dlaň, odfrknul si s takovým opovržením, jako bych pro něj byla jen kus lidského odpadu. Choval se velmi povýšeně a neomaleně. Neměl v sobě kouska slušného chování, natož k dámě.

Podle mého šatu musel vědět, že má před sebou šlechtičnu, a ani to ho nezastavilo v hrubém chování. Ne. Stále mou ruku totiž svíral, jako by snad očekával, že se tam to jablko kouzlem objeví. Pozvedl svůj pohled a znovu mi odhalil své pronikavé duhovky. Zblízka měly ještě zelenější odstín. Uvědomila jsem si, že je vlastně velmi pohledný, a to i přes ten nabručený výraz.

Sjel mi těma krásnýma očima po těle od hlavy až k patě a jeho obočí se snad poprvé nezdálo zamračené. Naopak. Beze slova prostě zíral. Možná očekával, že něco řeknu já, ale mně teď slova prostě došla. Už jsem se přece omluvila, co víc ještě očekával?

Odtáhla jsem svou paži k tělu. Někdo by doufal, že snad pochopí, že se chci vymanit z jeho stisku. On však ne. Možná chápal

situaci moc dobře, ale prostě nechtěl mou ruku pustit. Potvrdil mi to i silnějším zatlačením prstů do kůže a následným přitažením. Nyní jsem od něj stála jen pár centimetrů. Blíž, než mi bylo příjemné. Mé rudé rty se zachvěly a roztřeseně vydechly. Ruku jsem měla v jednom ohni. Odkrvená se mi chvěla v křeči.

Adrenalin se mi linul do krve.

Co mi chce? Co se mnou chce udělat? Jak moc mě hodlá děsit svým chováním jen za pokus o utržení jablka?

„Prosím," zašeptala jsem, že to bylo sotva slyšet. Tato prosba v něm však vyvolala větší emoce, než jsem čekala. Celý se zachvěl, a i když se mu očividně původně nechtělo, nakonec mě s neochotou pustil. Jen co tak učinil, rychlostí jsem poodstoupila o pár kroků vzad. On se však nepohnul ani o píď. Stále držel ruku vzhůru s otevřenou dlaní. Jak kdyby snad zamrznul v této pozici. Otočila jsem se na podpatku, nadzvedla si sukni a rozeběhla se zpět ke vchodu do sálu. Nahnal mi takový strach, že jsem doslova pelášila. Byl to děsivý zážitek. Měla jsem namále. Kdyby přece jen chtěl, mohl mi něco udělat. Ale neudělal. Naštěstí.

Vtrhla jsem do zámku a prudce za sebou zavřela dveře. Panstvo stojící okolo jsem svým příchodem i polekala, ale bylo mi to jedno. Důležité pro mě bylo jediné. Tady jsem v bezpečí.

V dálce se mihla postava mého otce zmateně hledajícího svou dceru. Nejspíš jsem ho svým odchodem vystrašila. To ale nebyl můj záměr. Samotnou by mě však nikdy nepustil. Popravdě ani do zahrad, natož s doprovodem.

Znovu se mi vybavila představa sadu. I přes nepříjemné setkání s tajemným cizincem jsem měla šanci pohlédnout na ty krásné jabloně. Alespoň ty mi zůstaly v hlavě.

„Kdyby tě viděl tvůj otec, ty jedna potížistko," ozvalo se mi za zády a já sebou opět prudce škubla. Strach mi stále proudil žilami a teď by mě vyděsilo i cinknutí skla.

Tep se mi zpomalil až v momentě, kdy se přede mnou objevil blonďatý mladík s postojem, ze kterého problémy doslova čišely. Načapal mě. Nejspíš o mém útěku věděl celou dobu a čekal jen, až se vrátím. Vděčnější bych mu ale byla, kdyby mě následoval a ochránil mě tak před jistým mužem.

„Ty jsi mi dal," vyhrkla jsem s dlaní na hrudi a snažila se utišit své splašené srdce.

Přistoupil blíž a pevně mě objal. Byl rád, že mě vidí. Přejel mi přátelsky dlaní po zádech a lehce stiskl.

„Nevidíš mě snad ráda?" zeptal se, když mě konečně pustil. Jeho komická gesta mě dokázala vždy rozesmát a zvedla mi náladu.

„Samozřejmě, že moc ráda vidím svého nejoblíbenějšího bratrance, Markusi," vyhrkla jsem a doširoka se usmála.

„Jsem tvůj jediný bratranec," opravil mě s ironií v hlase.

„Vidíš. A i tak jsi ten nejoblíbenější."

Znovu mi padl do očí můj otec. Konečně asi našel, co hledal, a chtěl si to namířit přímo ke mně. Už mi na hlavu padaly všechny možné urážky a osočení, kterých bych se od něj mohla dočkat. Jen podle výrazu v jeho tváři. Doslova rudl vzteky. Ani se mu nedivím. Naplánovat si útěk během tance nebylo nejlepší.

Úsměv mi spadl. Dvěma kroky jsem stoupla do Markusova stínu.

Pak se však otec zastavil. V kroku mu zabránilo něco jiného. Něco, co bylo očividně důležitější než jeho nezbedný potomek. A to královské trubky.

Něco mi snad uniklo? Při jaké situaci vlastně znějí? Odpovědi se mi zdárně dostalo i bez otázky. Markus se ke mně naklonil a pošeptal: „Nečekal bych, že se dnes objeví."

Možná jsem ho ani nevnímala. Stále mi visel pohled na otce, který gesty naznačoval ždímání rukou. Kdybych to přece jen

nepochopila, pomohlo tomu odezírání ze rtů. Řekl přesně větu: „Uškrtím tě jako hada.“

Hlasité polknutí mi projelo krkem. Jestli doteď naštvaný nebyl, tak nyní mu vřela krev v žilách. Přesně jsem věděla, co mě čeká na cestě domů. A zdlouhavé mlčení to nebude.

Markus do mě lehce drknul loktem, aby mě probral z transu. Jako by nestačilo to hlasité hučení trubek. Nezajímalo mě, co se děje ani co ohlašují. Až moc mě děsila vidina dalších hloupých řečí, jaká jsem ostuda rodiny.

Hosté upírali své pohledy k hlavnímu vchodu. Očividně jsem byla jediná, kdo netušil, co se děje. A také jediná, koho to vlastně nezajímalo.

Ale zvědavost mi nakonec nedala a donutila mě natáhnout krk a pohlédnout lidem před sebou přes ramena.

„Co se děje? Nic nevidím.“

Pak se ale dvořané uklonili a mně se naskytl pohled na šlechtice stojícího u vchodu.

No to snad…

Byl to on.

Muž ze zahrady.

Stál v záři světel lustrů. Ovšem tentokrát bez černého pláště. Tělo mu zdobil tmavě modrý atlas se stejnou šerpou přes prsa. Stejnou, jako měl sám král. Zamračeně se rozhlížel po sálu, než se odhodlal a vykročil vpřed směrem k trůnu. Zrak mi spočinul na Markusovi, s výrazem, který očekával odpovědi. Ten si však jen povzdychl nad mou neznalostí. Jak by však mohl očekávat znalost? Nikdy jsem u dvora nebyla, a tudíž jsem ani neznala žádného ze šlechticů. Možná na pár výjimek v podobě vlastního bratrance.

„Tohle je, má milá, samotný princ Jackson,“ pronesl hrdě s lehkým varováním v hlase.

Tohle je princ Jackson? Ten děsivý zahradník, který mi byl schopen za jedno jablíčko téměř utrhnout ruku? Jeho podobu jsem znala jen z pár fotek, které se objevily v novinách před několika lety. Tam byl tehdy nenápadný mladík schovaný pod cylindrem, ale tady stojí urostlý a sebevědomý muž. Člověk, jenž má zřejmě všechno, co si jen zamane. Přesto mu tolik záleželo na jediném plodu? Tvář se mi zkřivila ve zmateném úšklebku. Buď to byl podivín, nebo vášnivý milovník ovoce. Obojí bylo divné.

Pomalým krokem došel až k trůnu a s napřímeným postojem se uklonil před rodiči. Poté vystoupal ke králově levici a kývnutím pokynul ke kapele. Hudba se opět rozehrála a panstvo počalo znovu tančit jako předtím.

Stále jsem musela hledět do těch jeho zelených očí. Byly tak uhrančivé, že se nedalo si jich nevšimnout. Až moc mě nutily se hluboko v nich propadat.

I přes fakt, že s nimi těkal do všech stran. Někoho snad hledal? Možná se rozhlížel po přijatelné partnerce pro svůj první tanec. Jeho pohled byl jako nějaký laser. Každého totiž rentgenoval skrz tělo. Možná chtěl jen naskenovat přítomnost všech hostů. Bylo to trochu děsivé.

Vtom však jeho pohled spočinul na mé osobě a zastavil se. Bože, koukal se snad na mě? Nekoukal. Doslova mě propaloval zorničkami. Celou dobu hledal mě. Zlodějku jablek.

Oči mi škubaly do všech stran. Nedokázala jsem mu hledět do tváře. Ne po tom, co se stalo venku. On se i tak ve sledování vyžíval.

Jistě si teď říkal, co jsem to za nevychovanou holku. Možná se i pochlubí svému otci. Jako by mi jeden prohřešek za den nestačil.

Svým konáním upoutal i jiné zvědavce. Očividně jsem nebyla jediná, komu jeho zlověstný pohled neunikl. Markusovi škubala hlava mezi mnou a princem Jacksonem. Všiml si toho.

„Zdá se mi to, nebo z tebe nespustil oči?“ zeptal se podezíravě. Otázku mu zodpovědělo jen mé tiché zamručení souhlasu. Strach mi nedovolil ani otevřít ústa. Stále se totiž díval. Poznal by, kdybych hovořila o něm. Věděl, že si toho Markus všiml, ale ani to ho neodradilo.

Ne.

Prostě stále zíral jak v nějakém hororu.

Bez emoce.

Bez výrazu ve tváři.

Záchrana se dostavila právě včas, a to v podobě mladého muže, který si stoupl do princova zorného pole. Svým tělem tak zastínil to mé. A než jsem dokázala zaostřit na jeho tvář, už promluvil.

„Představíš mě své sestřenici, komtese Hawthornové, Markusi?“ vychrlil přátelským tónem. Konečně si někdo pamatoval mé jméno. Měla bych mu být vděčná. Na okamžik mě vysvobodil. Na malou chvíli si mé oči mohly odpočinout. Přesto se mi ta světle zelená barva stále míhala před obličejem jako hvězdičky.

„Ztrať se, Ezro. Už to zkoušel tvůj bratr. Melory je nad tvé možnosti,“ odsekl mu s posměškem.

„Ano, ovšem. Edmund jistě zazářil se svými koňskými monology,“ odvětil mu drze a pozvedl přitom obočí mým směrem. Nedalo mi to. Musela jsem se hlasitě zasmát nad jeho vtipem. Jistě svého bratra dobře znal a věděl, že o ničem jiném nemluví. A to ani při tanci.

I Ezra měl radost, že mě svou poznámkou rozesmál, a roztomile se uculil.

Vzpomněla jsem si, že o něm občas Markus mluvil. Byli to přátelé a tohle pošťuchování patřilo do jejich běžné řeči.

Přišlo mi vlastně osvěžující být v jejich přítomnosti.

Než se do ní vložil můj otec.

„Melory Klaudie Julie.“

A sakra. Vyslovení prvního jména v celé podobě značilo jeho naštvání. Ale vyslovení všech tří byl opravdový průšvih.

„Ani nevíš, jak rád tě vidím, strýčku," skočil mu do řeči Markus a vysvobodil mě tak z příchozího trestu. Doslova si stoupl mezi nás a objal hraběte kolem ramen. Věděl, v jakou chvíli přesně zasáhnout. A jako správný kamarád měl i pohotovou lež, se kterou mě zachránil. „Kde jsi celou dobu byl? Melory tě chudinka nemohla najít. Ještě že jsem tu byl já a dělal jí společnost. Zrovna jsem jí představoval Ezru," dodal a pokynul k mladému muži naproti. Otci se okamžitě rozsvítily oči.

„Ano. Starší syn vikomta Griswolda," zakoktal, když se vzpamatoval z Markusova návalu informací. Bylo mi jasné, proč byl tak nadšený. Ezra, jako nejstarší potomek, byl zároveň i dědic titulu a panství. Přestože měl nižší postavení, stále byl šlechtic a ideální partie. Minimálně alespoň dost starý na to, aby nahnal jeho vzpurnou dceru do vdavek.

Otráveně jsem protočila očima. Vážně bude takto okatě podlézat každému svobodnému muži? Bylo to od něj až zoufalé chování. Ještě by snad mohl začít mluvit o věnu, jen aby se někdo opravdu chytil. Aby se konečně mohl zbavit té koule na noze. Ostudy rodiny. Neprovdané dcery. A ještě navíc vzdělané.

Jaká hanba.

Zavrženíhodná potupa.

Pro něj to byla temná položka na mém seznamu vlastností, potřebných pro hledání vhodného muže. Jako bych kvůli tomu byla snad méně atraktivní.

I přes fakt, že mi to sám dovolil. Velmi brzy očividně litoval svého rozhodnutí.

Veškerá naděje na zlepšení večera v podobě Markusovy a Ezrovy přítomnosti byla tatam.

Chtěla jsem opět vzít nohy na ramena a utéct z plesu. I kdybych měla běžet několik hodin domů. Zdrhnout ještě před půlnocí

jako správná Popelka. Stejně šikanovaná. V mém případě to však nebyla zlá macecha, ale vlastní otec. A s dalším rozdílem, že za mnou by žádný muž pro střevíček neběžel. Ne. Jediný, kdo by se za mnou vydal, by byl ctižádostivý papínek, a ještě by mou ztracenou botu vnucoval u každého domu. Myšlenky mi v hlavě běžely jak splašené, a vlastně jsem ani nevnímala pochlebování, kterým se snažil syna vikomta zaujmout.

Vše bylo ztlumeno do pozadí a já se zavřela do své bubliny.

Na někoho jsem si ale přece jen vzpomněla. Někoho, kdo by mou botu snad zvedl.

Srdce mi zalil hřejivý pocit a lehce jsem se pousmála.

„Dovolíte tedy, abych slečnu vyzval k tanci?“ vyslovil Ezra a vytrhnul mě tak z dumání. Obočí se mi zmateně pozvedlo při pohledu na mladíka proti mně. Usmíval se s tak laskavým výrazem ve tváři, že mi jen přidal další plamínek do hrudi. Byl hodný. Možná stejný šprýmař jako Markus, ale stále galantní a empatický.

Bylo mi totiž jasné, že pochopil celou situaci a zamázl tak dvě mouchy jednou ranou. Otci vyhověl v nárocích a mě zachránil z jeho útrap.

Bylo mi jedno, že jsem musela opět šaškovat v kole. Hlavní bylo alespoň na okamžik zavřít otci ústa a zklidnit jeho dohazovací taktiky.

„Moc ráda,“ odpověděla jsem sama na otázku a přijala ihned jeho ruku. Možná až moc horlivě. Mé nohy totiž vystartovaly na parket, div mladému Ezrovi neutekly. Měl co dělat, aby mi stačil. Ale jelikož chápal mou snahu o útěk, pouze se nad mým chováním zasmál. Přitáhl si mě v silném sevření k sobě a dál se bavil nad naším divadelním výkonem.

„Měla bych vám poděkovat. Zachránil jste mě před otcem. Možná i sám sebe,“ podotkla jsem už klidněji.

„Proč sám sebe?“

„Ještě malou chvíli, a vnutil by vám i moji ruku."

Byl to pouze malý vtip a já čekala, že se mu společně zasmějeme. On však reagoval jinak. A ne úsměvem.

„Vnutil?"

Ano. Vnutil. Proč se tak hloupě ptá? Chtěl by snad vhodnější slovo? Vecpal, přiměl, dohnal? Nevím. Netušila jsem, jak mu na to odpovědět. Zvláště když mě u toho škrtila jeho paže pod žebry.

„Možná jste mou záchranu potřebovala ale už dříve, nepletu se?" zeptal se znovu. Teď už mě zmátl dokonale. Nechápala jsem ani jednu otázku, a svým tázavým výrazem jsem to dala i najevo.

Otočil se v tanci a pro vysvětlení škubl hlavou za sebe. Dopřál mi tak výhled ke královskému trůnu. Panovník stále konverzoval se svou ženou a s komořím. Tedy nic neobvyklého. Pak mě to ale periferně praštilo do tváře. Ta jasně zelená barva, která v tom celém obraze svítila na metry daleko.

Princovy oči. Ten smaragdově zabarvený pár duhovek.

Srdce mi poskočilo. To na mě stále zírá? Uhnul vůbec za celou dobu pohledem? Podle všeho asi ne. Opravdu mě bude celý večer trestat? Za jedno jablko.

Vystrašeně jsem schoulila obličej k Ezrově hrudi. Ústy mi projela opět známá hořkosladká pachuť. Bylo to snad pokaždé, když jsem se cítila provinile?

„Od prince Jacka si raději držte odstup. Není galantní, natož laskavý jako král. U něj by vám žádná chyba ani přestupek ve společnosti neprošly. Ne bez následku," varoval mě těsně předtím, než tanec skončil. Hluboce se uklonil a s políbením na ruku mě zanechal uprostřed sálu.

Neuvědomil si, jak mě vlastně vystrašil. Rty se mi chvěly a já, i když nerada, naposledy pozvedla víčka princovým směrem.

Stále na mě hleděl. Nebyl to ale ledajaký pohled. Čišelo z něj opovržení. Jako by mě hodlal svým mrknutím srazit k zemi. Přesto mě na něm cosi uchvátilo. Snad ty dlouhé černé řasy. Nebo

to husté obočí, pod kterým se skrývaly. Bylo na něm něco, co mě zaujalo, vzrušovalo a projelo mnou jako lehký závan zamrazení. Opravdu jsem pociťovala chlad a na pažích mi naskočila husí kůže. Jako by si vychutnával svou moc a dával mi tak najevo své postavení.

Hloupé jablko.

III.

Nesahej na ně!

Potížistko!

Uškrtím tě jako hada!

Celou noc mě tížila noční můra a tato slova jsem stále slýchala v pozadí svého snu. Byla to spíše směsice obrazů, které mi létaly hlavou jako splašené. A právě tyto vidiny mě vytrhly ze spánku do sedu, propocenou na kost. Ve skutečnosti ten večer neprobíhal tak hrozně, přesto si z něho udělala má hlava hororovou noc plnou děsivých přeludů.

Pohlédla jsem na hodinky.

5:30.

To ještě není tak hrozné. Při té tmě, která venku stále vládla, bych očekávala dřívější čas. Do zvonění budíku mi zbývala půlhodina. Bylo mi však jasné, že bych stejně jen hleděla do stropu a počítala každou vteřinu do toho otravného zvuku, který by značil, že začíná další den plný povinností.

Vyskočila jsem na nohy a šla si zchladit tělo studenou sprchou.

Můj otec byl ranní ptáče a hned po šesté hodině mě už vítal do nového dne silným klepáním na dveře. Stále v županu, s ručníkem na hlavě a kartáčkem v puse jsem šla otevřít dveře. S otráveným pohledem ve tváři stál u vchodu a v ruce za zády držel ramínko od šatů. Výraz se mu od včerejška nezměnil a podle kruhů pod očima toho nenaspal o nic víc než já. Na včerejší cestě domů

jsem od něj očekávala monology výčitek, ale to hrobové ticho, které ve skutečnosti opět vládlo, bylo ještě horší. Byl naštvaný, a svým mlčením to dával velmi najevo.

Otočil paži a napřímil ji proti mně. Na háčku mezi prsty tak odhalil oděv, jejž schovával. Byly to světle růžové šaty s volánky po celé délce. Odpornější kus cukrové vaty jsem snad v životě neviděla. Ústa se mi zkřivila do kyselého úšklebku. Dělá si srandu?

„Dnes si vezmi na sebe tyto šaty! Žádnou černou. Tu zanech i s tímto groteskním obličejem ve svém pokoji, prosím. Očekávám dnes návštěvu, tak ať jsi k světu," rozhodl za mě a chladně odkráčel po chodbě z dohledu.

Mé oči opět spočinuly na tom červánkovém obláčku.

Ne! Nikdy! Do toho mě dostane jen přes moji mrtvolu. Nebudu mu dělat žádnou princeznu v růžových šatičkách. Ať už dnes očekává kohokoliv, mě po svém boku rozhodně nenajde. Já mám dnes totiž jiné plány. A sezení u dopoledního čaje to rozhodně nebude.

Odhodila jsem vztekle šaty na postel a místo toho sáhla do skříně pro černé triko, černé kalhoty a koženou bundu s plátěnou kapucí.

Ano. Někdo by řekl, že takhle se mladá komtesa rozhodně chovat nemá. Že mám ctít a poslouchat otce svého. Že svým chování přilévám olej do ohně, ale nedával mi na výběr. Taková dcera já nebyla, a nikdy ani nebudu.

„Mel?" ozvalo se společně s kroky na chodbě. Otec se blížil. Šel přímo k mému pokoji a nejspíše byl i dost netrpělivý. Musela jsem jednat. Hlavní vchod nepřicházel v úvahu. Byl už moc blízko, než abych se stihla kolem něj proplížit. Ne. Musím zdrhnout, a to hned, pokud dnes nechci dělat jeho loutku.

Prudce jsem rozevřela prosklené dvoukřídlé dveře na balkón a vyběhla ven. Nacházel se v prvním patře, takže žádná děsivá

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Kuzinotka - Ve stínu koruny*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.